צה"ל אינו עוד אכסניה טובה לחיילים דתיים

ביום ד' ניסן, פרסמתי במאמרי מכתב של חייל דתי המשרת כיצד מפקדיו התעללו בו מהותיים ודתיי. בעקבות מאמר זה, קיבלתי מכתב מר"ב גבריאל גל ר' תורמן) המוצא בו אומת עלידי. הנה עיקרי המכתב תב:

מזה זמן רב מיימת תחר שה קשה, כי גם בצהל נשקבת רוח רעה בין חיילונים לדתיים, כפי שקיימת בלק ניכר מהציבור הישראלי. בצהל זה מתבטא בכל הנושאים הבסיסיים הנוגעים ליהדות ולחיי היות של חיילים דתיים:

א. כשרות המטבחים והבסיסים נמצאת בשפל המדרגה ובדיבה מאד בסיסים ומוצבים חייל דתי לא יכול לאכול מהאוכל המוגש בגלל בעיות כשרות ישרדיות. מה שתיארת בכ תבתך משקף נאמנה את המתרחש בדיבה מאד תדרי אובל בצהל. חיילים דתיים בלא מעט מוצבים אוכלים מנות קרב, כי לסבה או למפ קד לא אירצות מכך ואינו מוכן לשרות בכדי לשמור על כשרות ברמה מינימלית (ומבש ר סגול בזמיבה 300 נאלץ לאכול בראש השנה השבת הסמוכה לו, לחם ושוקולד, כיוון שהאר כל שהוגש בתיר האוכל של המוצבים לא היה כשר.

אני בהחלט לא הייתי ממליץ לקבל תגר בות, כפי שקרה לחודאי תופעה בנוסח "זה מקרה יחבא רושן", "מרובי בחייל בעייתי" שבכל מקום עשה צחוק", "הסמל"ר יגמי". וכר. כך גם אינני מקבל את הטיעון של שרשת החייל, אשר נפשוה לקצין את אשתיו. במקום זאת, הייתי ממליץ להתנהל, לבדוק ולראיין הרבה מאד חיילי המחד בזמיה ובעבר בקשר לכשרות בבסיסיהם, היחס לחיילים הדתיים וכר. בדרך זו ניתן לקבל תמונה מקיפה ומהימנה על המ ציאות, מבלי לקבל את הטיעון של דובר צהל.

ב. בעבר הוקפד על הפרדה ברורה בין מגר רי הבנים לבין מגרי הבנות. אולם, היום כאשר מ"טיות מאמנות גם חיילים וקימות מדריכות לריב המקצועות הצבאיים (גם בא מוני שדה המחייבים קירבה רבה בין המדריכות והחניכים), הגיע מצב הציעות לשפל המדר גה. הבעיה עומדת להחמיר עם הכוונה לשלב חיילות בדרג השדה כלוחמות מן השורה. קיר בה זו והאירה הוושעית בלי כל מבגלה, ספר לים לא מעט סודבנות גם מבין הבי"שים.

(ובבחינת "מה יעשה הבן ולא יחטא?").

בהקשר לכך ברצוני לספר כבה"ד 10 (שידוע לי ממקור ראשון) שקרה בבה"ד 10 (ובי"ס לרפואה צבאית).

חובשות שסיימו את הקורס החליטו כי יש לתגבר את הארץ בכניסה מאורגנת ומתוכננת היטב, כאשר הן מעוניינות שבנסיעה תקפוז בות למגדרי הבני"שים שנמסקום. הבנות תקפו אירע מעשה מביש.ונראה שכזה, היו הבנות נע נשות במלוא חומרת הדין, וסגל הפיקוד לא היה יוצא נקי מן העניין הזה. אולם, במקרה ספ ציפי זה, הבנות (והנימוסות) זכו בנזיפה בלבד תלו לא. במוצבים שכהם מוצבות חיילות ממצב א סחות חמור והתעצבות אותי מרובר בכ עיה הרבה יותר יסודית: בעיה המסילה על כבר על כל האידיאולוגיה מבית מדרשה של הציר נות הדתית. כולנו, חניכי בית המדרש הזה (בר גרי אולפנת, ישיבות תיכוניות, מכינות צבאיות ר"המדר"), חונכנו וגדלנו על המצוה כי יש לתרום למדינה. מי בשרות לאומי ומי בשרות צבאי בצהל. אנו אמנים על החר בה והזכות להשתתף עם כלל ישראל בנשיאת העול. כולנו השתלבנו בכל היחידות, ושרת לד פנים מסרים ומסגרות מיוחדות, לא היו יחי דות המוגדרות "דתיות". כמו כן לא חיינו "בתנאי מעבדה דתיים" (קרב סולטן יעקב הנמ ר אחת מהיוצאות מדוע גם מסיבות אחרות, כמשרה זה מבעיות, אין לנחוץ כך). על הערך לת הנובעת משילובנו בכל היחידות, הגברת קידוש השם, ואהבת עם ישראל אין צורך להר חיב בפרטים. לעומת זאת, לצערנו, נשנים רבות בפלים. לעומת זאת, לצערנו, נשנים האחרונות אנו עדים לנסיגה מראינה במצבו של החייל הדתי או הבני"ש בתור הצבא. נסי גה המתייחסת לתנאי הקיום הבסיסיים והיסו ריים של שמירה על היהדות.

יש לחסן את הדור הדתי הצעיר להתמודד עם בעיה זו מתוך זקיפות קומה וללא כל תח רשמות או ייחוד על האידיאולוגיה שלו. לצער נו גם הקצונה הבכירה, אשר מבינה את היינו גם הקצונה הבכירה, אשר מבינה את המיוחדות בשילובם של חיילים דתיים בכל הנ פנרות, גם כן לא"יצאים בפזיה גלויה ובסמ כות ואת האזה נגד התופעות הללו.

המשפעות של תורה-תגובה הולמת, מחלח לת גם לדרגים הנמוכים יותר בצבא. לפיכך, מפקדים בשטח יכולים להשפיע לעצמם להת עלם בנסות מפקדות מסכלל, מבלי לחשוש לקרוסם.

עם נילוי הניצנים הראשונים של האידאל ליניה למניעת קידום קצינים דתיים ברמות הב כירות, מן הראוי היה להי ריים של דעקה ולהדעיק עולמות. גם השיקול הב כיר של הדבנות הצבאית וגם רבני הציונות הדתית צריכים לקום ולדעק מרה. למעשה, היה זה מן הראוי שגם המפלגה הדתית לאומית תשתמש בכל האמצעים הפרלמנטריים העומדים בידם לרשותה (אבל שלא עשתה כן כאשר מנתה כמעט עשרה מנדטים).

עד כאן המכתב.

בעל"פה נוספו הפרטים הבאים:

חיילי בני"ש בקורס חובשים ביקשו להיחר קם בתרנ"ל בו"ם (בדיקה ומיון) מהתניכות המ מתובבות עם לבנים כשרעל ידצא של התרנ"ל - ולא נעבו. הם עצמם למרי מוד, כי עדיף לל נוש מכנסיים קצרות מתחת לבגרים. תחנר נידם כי הם מוכנים להתאמן אפילו בשמש - לא הועילו.

במוצבי הנ"ם של הסו הסגול היו החיילים צולים על האש כל מוצאי־שבת בשר פינולים. תדבר בפסק רק לאחר שאירע אסוף חייל יראי שמים אינו אוכל ממסבחי המרוצים של הסו הסגול. על־אותת כמה וכמה במוצבים החודדים בלבנון.

יחד עם זאת נתבקשתי לציין, כי בבית ספר לשריון כל נושאי הדת ומתנולים על הצד הטוב ביותר.

אין ספק כלל בי בכל שיילך וירגל מספרן של החיילות ביחידות צהל, שחיי עד מה שכר של החיילות בסיכון. רות לבנים בלבד - לא יוכלו רבנים ויראי שיכות ציניים לעבור על כך לסדר היום. ואם כך יימשכו פני הדברים, תתחיל הסרי נות גם את הבריאה הסרינה.

מחצרות אדמו"רים וחסידים

"הנה שלך רבי יצחק"

ושוב אנו עומדים לחוג ולציין את יום ההילולא של התנא האלוקי, רבי שמעון בר יוחאי כל אחד בדרכו, כל נשמה לפי שורשה. זי"א, ואני לא באתי הפעם אלא להזכיר את הידוע וראי לחלק מן הקוראים, כי ל"ג בער מר הוא גם יום ההילולא של התנא רבי יצחק ועל כך־השורות הבאות.

מובא בזוהר הקדוש פרשת ויחי:

"ולכו רבי יהודה ורבי יצחק) אל רבי שמ עון, מצאוהו שהיה עוסק בתורה. נשא רבי שמ עון עיניו וראה את רבי יצחק, וראה שהלאר עון עיניו וראה את רבי יצחק, וראה שהלאר המוות רץ לפניו, וחזקו לפניו. קם רבי שמעון ואמר: נזדר אני, מי שרגיל לבוא אצלי יבוא, ומי שלא רגיל לבוא אצלי - לא יבוא. נכנסו רבי יצחק ורבי יהודה. קשר (בזה) את טלאך המוות לחוץ, ולא יכול היה להיכנס...

אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בנו: שב כפ תח, ומי שתראה לא תדבר עמו, ואם ירצה להי כנס כאן, תשבע שבועה שלא יכנס.

"אמר רבי שמעון לרבי יצחק: הראית צורת אביך ביום הזה או לאו? כי למדנו: בשעה שהא דם מסתלק מן העולם, אביו וקרוביו נמצאים שמה עמו, והואה אותם ומכירים. וכל אלו שיהיה משכנו עמהם בעולם הזה, כמדרגה אחת, כולם מתקבצים ונמצאים עמו, והולכים עם נשמתו עד המקום שישכון שמה. אמר רבי יצחק: עד עתה עוד לא ראיתי (את צורת אבי). "בתוך כך קם רבי שמעון ואמר: רבונו של עולם נודע רבי יצחק אצלנו, ומאלו שבע עי ניים הוא כאן. (ודהיינו: משבעת התלמידים שנ שארו בחיים, ביציאתם מאידרא רבא קדישא, עיין זוהר תרש ג' קמ"ר א'.) הנה אני אותו בו שעתה הוא של התנא רבי יצחק, שעינכם הדיאות שהיה ענק שבענקים, גם הרשות למקומות הקדושים אינה מספחת את הצין של רבי יצחק, אולי בגלל מיקומו הלא נוח, כאמור מול הבריכים, בצמוד לכניסה השנייה. המובילה לציון הרשב"י.

מענייני התנאים היה רבי יצחק ואשר הוא שיאמרו כמה פרקי תהלים ליד ציונו לעודד רחמים על הכלל ועל הפרט.

והיה זה רבי יצחק ששמע פתרון עליונים בתורה, מאדם שהלך עם שני בניו ולא הודהה בפניו. חזר רבי יצחק בשני רבי שמעון בר־יוי תאי על התורה ששמע מפי האלמוני. אמר רבי שמעון: "דברים אלו מבני בניו של רבי צדוק הלוים הם. מהו המעם שנקרא הלוי? משום שאר רבעים שנה בם על ירושלים שלא תחרב כי מיו".

ואנו ארבעים שנה אין בכוחנו לצום ובקשר יום אחר. אשר־על־כן, ניישא שם תפילה על ירושלים שלא תחולק ומבואותיה לא יסמרו לוד, בימינו ובימי בנינו, ישמחנה כל הצדיקים והחסידים לדורותיהם תוגנו על עיר הקודש והמקדש, שלא תהיה ח"ו לשמה ולציה ולממ כר כמף.

***

וביום קבהיר הזה ח"י אייר, הוא גם יום הסר לולא של רבנו ר' משה איסרליש המכונה רמ"א זי"ע. "עשה מיכורו הגדול על כל ר חלקי שו"ע וספרו תורת חטאת ודרכי משה (על המורים). גם היה מקובל גדול ועשה חיבור על הזוהר הקדוש".

עיסוב גיטה יעלה בריטי, הוצרת בתים, אבנר וליבקבסקי עורכת המוסף: נעמי גולן